

BEKÖSZÖNTŐ

A SIKLÓSI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG TÁJÉKOZTATÓJA

Istennel beszélget egy ember...

Az Internet sokunk mindennapjában ott van. Buzdítom hittársaimat, ne féljenek tőle, alapvető használata egyszerű, levelezhetnek, és pl. minden nap olvashatják a napi Evangéliumot (www.evangelium365.hu) rövid elmélkedéssel, imával. E-mail (elektronikus levél) címemre érkezett nemrég az alábbi, szerzője ismeretlen, amit félig olvasva törölni akartam. Végigolvasva elszégyelltem magam, mert hozzám is fordulnak kritikusok, akikről kiderül, hogy nem olvasták végig írásaimat, pedig a viccnek is a végén nevetünk. Változtatás nélkül közlöm:

„Istennel beszélget egy ember-

Uram, szeretném megtudni, hogy milyen a Paradicsom és milyen a Pokol?

Isten odavezeti két ajtóhoz. Kinyitja az egyiket és megengedi az embernek, hogy betekintsen. A szoba közepén egy hatalmas kerek asztal volt és az asztal közepén egy nagy fazék, benne ízletes raguval. Az embernek elkezdett csorogni a nyála. Az emberek, akik az asztal körül ültek csont soványak és halálsápadtak voltak. Az összes éhezett. Mindegyiknek egy hosszú nyelvű kanál volt a kezében, odakötözve a kezéhez. Mindegyikük elérte a ragus tálát és vett egy kanállal. De mivel a kanál nyele hosszabb volt, mint a karjuk, nem tudták a kanalat a szájukhoz emelni. A szent ember megborzongott nyomorúságukat, szenvedésüket látva. Isten ekkor azt mondta:

- Amit most láttál, az a Pokol volt.

Majd mindketten a második ajtóhoz léptek. Isten kitarta azt és a látvány, ami a szent elé tárult, ugyanaz volt, mint az előző szobában. Ott volt egy nagy kerek asztal, egy fazék finom raguval, amitől ismét elkezdett folyni a szent ember nyála. Az emberek az asztal körül ugyanúgy hosszú nyelvű kanalat tartottak a kezükben. De ez alkalommal az emberek jól tápláltak, mosolygósak voltak és nevetve beszélgettek egymással. A szent ember ekkor azt mondja Istennek:

- Én ezt nem értem!

- Ó, pedig ez egyszerű - válaszolja Isten - ez igazából csak "képesség" kérdése, ők megtanulták egymást etetni, míg a falánk és önző emberek csak magukra gondolnak.”

Mehring Antal

Júniusi Szentünk

PADOVAI SZENT ANTAL

Június 13.

* Lisszabon, 1195. augusztus 15. (?) + Arcella (Padova mellett), 1231. június 13.

A 13. század, annak ellenére, hogy oly sok híres szentet adott, mint Szent Domonkos, Aquinói Szent Tamás, Assisi Szent Ferenc, Szent Bonaventura, Assisi Szent Klára és Árpádházi Szent Erzsébet, sok bajjal küszködött. Felső-Itáliában és Dél-Franciaországban már a 12. században támadtak olyan vallásos mozgalmak, amelyek legfőbb célul Krisztus és az apostolok életmódjának szigorú követését tűzték ki. Jézus és apostolai vándor, tanító életét utánozva, új életet akartak vinni koruk megkövült kereszténységébe. Ezzel az apostoli szegénység és vándorprédikálás követelményével -- azonban áttörték az Egyház fennálló rendjét: akkoriban ugyanis a prédikálás a fölszentelt papság, a szegénység vállalása pedig a kolostorok feladata volt. Az Egyház vezető emberei tehát e mozgalomban csak veszélyt láttak, amelyet el kellett nyomni. A szegénységi mozgalom, ez az önmagában jó kezdeményezés pedig rossz véghez vezetett. Fölvetették ugyanis, hogy tényleg csak a szerzetesség-e az egyetlen apostoli életforma; hogy az egyháznak jogában áll-e minden más formát megtiltania, és nincs-e minden keresztény Istentől arra hivatva, hogy Krisztus és az apostolok példája szerint rendezze be életét? Azt is megkérdezték, hogy vajon a papság-e az egyetlen és egyedül elégséges fölhatalmazás a prédikáláshoz, s hogy egyáltalán lehet-e pap az, akit fölszenteltek ugyan, de nem él az apostolok példája szerint? És hogy egy laikus, aki vándor apostolként él, nem jogosultabb-e a papságra, mint az a fölszentelt pap, aki világiasan él?